

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030259920/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

se, og jeg vil aldrig ophøre at elske Dig, for Dødens Skygger tilsløre mit Blik!»

Hun havde imod Slutningen af hans Tale lænet sig tilbage mod den store Bøg og fulgt hver Mine i hans Ansigt med ængstelig Opmærksomhed, men ved hans sidste Ord reiste hun sig op med en Mine, som om hun forfærdedes ved hans Lidenskab.

Henry standsede hende og hviskede bønligt:

«Har jeg fornærmet Dig? Var min Tale for dristig? O, hvis Du ikke kan elske mig, saa lad mig i det Mindste høre, at Du tilgiver mig.»

Hun vendte sig om imod ham. Taarerne hang endnu som Dugperler i de lange, sorte Øjenhaar, men der var en forklaret Glans i hendes Blik, da hun slyngede sine Arme om hans Hals og hviskede:

«Henry, jeg har ofte bedet til Gud om, at han vilde føje det saa, at jeg kunde blive Dig en Søster; men aldrig har jeg troet, at jeg skulde blive saa lykkelig som i dette Øieblik.»

Han tog hende om Livet, trykkede hende tæt op til sig og sagde:

«See, nu gaaer Jordens Sol bort, der er kun en Linie af dens blodrøde Skive over Horizonten; men seer Du, hist over Hjørtholm staaer vor Sol, de Elskendes Sol, Freias lysende Stjerne. Om Aftenen tænder den sit Blus før nogen af de andre Stjerner. Den blender ikke som Solen, forraader ikke som Maanen, den lader Natten beholde sit skysorte Slør, som skjuler de Elskendes Gang, men selv er den det lysende Tegn, der kalder til Mødet.»

Hun saae op paa ham med et Blik, der lyste af den inderligste Kjærlighed, og sagde:

«Sværmer og Drømmer! Hvem kunde troe, at Du skulde blive det? Kan Du huske, hvor haardt Du engang udtalte Dig derimod, og hvorledes Du kaldte det Sentimentalitet og Narrestreger, som Himlen maatte bevare enhver sund Natur for? Kan Du huske, at Du vilde have, at vi stakkels Piger skulde lære Mathematik som Modvægt mod vort Sværmeri? Og nu?»

«O,» svarede han, krystende hende i sin Favn og bedækkende hende med Kys, »jeg har været blind og døv for Livets egentlige Kjærne. Jeg har som den vantroe Thomas hver Dag seet Kjærlighedens Underer for mine Øine uden at ville troe derpaa. Sværmer og Drømmer? Hvad er Livet Andet end Sværmeri og Drømme. See Dig omkring! Nu ruller Nattens Karm frem over Jorden og ender Dagens travle, mæisommelige Værk, for at Aandernes Liv kan begynde. Mærker Du

ikke, at hver Blomst dufter stærkere, at Skoven drager sit Aandedræt dybere og fylder Luften med sin Aande? Seer Du ikke, hvor Skyerne mødes, glødende og glimtende, og hvor Stjernerne søge hverandre paa deres Gang? Seer Du, hvor Søens og Engens Alfer stige frem som hvide Taagesikkelse, der smelte sammen med hverandre, og hvor Duggen som Kjerlighedens Graad glimter i hvert Blomsterøie, Du gaaer forbi? Hører Du ikke, hvor Aftenklokkens Klang blander sig med de underlige Toner, der stige op fra Søen, der hviske mellem Skovens Stammer og lege mellem Rørene? Det er Naturen, der smelter sammen i Kjerlighed. O, Harriet! I et Øieblik som dette kunde jeg falde ned og tilbede Naturen! I et Øieblik som dette, kan jeg forstaae Kong Volmers Ord: »Lad Herren beholde sin Himmerig, naar jeg blot har Tove og Gurre.«

»Tys!« hviskede hun, idet hun lagde Haanden paa hans Mund. »Det er ugudelige Ord, Du taler, og jeg føler mig allerede som hiin Græker, hvis Ring den stumme Fisk bragte tilbage. Jeg er ikke skabt for al denne Lykke; den overvælder mig.«

Han skød en Guldring af sin Finger, en glat Slangeguldring, i hvis Øine der funkede to Diamanter, og satte den paa hendes Finger.

»Det er Polykrates Ring,« sagde han smilende, »og jeg er som den. Du kan forstøde mig, kaste mig, hvorhen Du vil; jeg kommer dog altid trofast tilbage. Kom, Harriet! Vi ville vandre ad den lille Sti langs Søen for at drømme paa Hjortholms Ruiner; vi ville paa ny gjenleve den lykkelige Aften fra Bjerrelide.«

Seent ud paa Aftenen gik Henry alene over det bakkede Parti af Dyrehaven, der fra Fortunen falder af imod Sundet. Hans lette, energiske Gang var dobbelt saa elastisk som ellers, hans Holdning dobbelt saa freidig, hans klangfulde Stemme dobbelt saa klar, thi det var lyse Billeder, der drog gennem hans Sind. Maanen var alt sin Nedgang nær, men kastede dog endnu hist og her enkelte Sølvstænk ind imellem Trærne, hvor Daa og Hjort forskrækkede tog Flugten i lette Spring ved Lyden af hans Stemme. Ude i Horizonten laa Sundet glimrende og blankt som et hvidt, vatret Sølvbaand, der spillede i Maanelyset. Ovre mod den svenske Kyst stode som Bjerge, mægtige, sorte Skymasser, hvis øverste Toppe belyste af Maanen, tog sig ud som skinnende Iisbræer. Af og til straaled enkelte, fjerne Lynglimt ud bag disse optaarvæde Skybjerge og gav dem momentvis en zit-